

КИНА КЪДРЕВА
ПРИКАЗКА ЗА ВЕСЕЛАТА
УЛИЧКА

chitanka.info

В края на София, там, където свършва градът и започва полето, живееше една весела уличка.

Тя си нямаше трамвай със звънец и — да си признаем — понякога й беше мъчно. Но затова пък си имаше десет високи, високи тополи — толкова високи, че върховете им достигаха небето.

Имаше си и една жълта телефонна будка.

Ах, тая телефонна будка! Тя беше не само жълта, но и ужасно бърлива. По цял ден стоеше на ъгъла и разговаряше.

Но най-много уличката се гордееше със своя милиционер.

Тоя милиционер не беше като другите милиционери. Той притежаваше най-черните и лъснати ботуши на света, най-дългите мустаци на света и най-най-доброто сърце.

— Раз-два! Раз-два! — крачеше той по асфалта на Веселата уличка и по цял ден бдеше, да не би да й се случи нещо лошо.

Вечер, когато всички деца се прибираха, когато всички прозорци угасваха и когато дори телефонната будка се уморяваше да разговаря и най-после заспиваше, милиционерът застава на пост на Веселата уличка — точно срещу жълтата телефонна будка.

Той по цяла нощ не спеше и пазеше уличката, защото тя беше малка и много се страхуваше от тъмнината.

— Чичко милиционер! Чичко милиционер! — стряскаше се тя понякога. — Ти тука ли си?

— Тъй вярно! — козируваше милиционерът. — Да не би да си сънувала лош сън? Ей сега ще го прогоня!

Той хващаше автомата си и лошият сън се изплашваше и побягваше.

Успокоена, уличката веднага заспиваше.

Тя заспиваше толкова дълбоко, че не усещаше как идва утринта.

Вятърът измиташе с дългата си метла тъмнината от големия площад на небето, слънцето слагаше златната си шапка и излизаше да си направи всекидневната разходка, а уличката продължаваше да спи.

— Вижте колко е сънлива! Вижте колко е сънлива! — присмиваха й се ранобудните облачета, които отиваха към своята небесна детска градина. — Хайде да й умием очите!

Те грабваха малките си лейки, с които поливаха цветята в детската градина, напълваха ги с вода от чешмата на небесния площад и се навеждаха, за да ги излеят върху уличката.

В същия миг изсвирваше милиционерска свирка. Тая милиционерска свирка! Тя свиреше толкова строго.

А свиреше строго, защото милиционерът я надуваше с цялата си милиционерска сила: „Фю-у-у-у-у!“.

Облачетата се стряскаха и хукваха кое накъдето види. В бързината те си закачаха панталонките и сините престилки по върховете на тополите, но не спираха, за да се откачат, а се дърпаха и бягаха, защото знаеха, че са виновни.

— Ах, вие, палавници! Ах, немирници! — клатеше глава милиционерът и гледаше как след облачетата по върховете на тополите остават да се вейт сини парцалчета от скъсаните панталонки и престилки.

— Ооо! Тия облачета са направо невъзможни! — обаждаше се в тоя миг жълтата телефонна будка. — Аз трябва веднага да кажа на техните майки! И на бащите им! И на учителката! И на шивашката кооперация, за да ушие нови престилки и нови панталони! И на всички магазини в столицата и в страната! И на тъкачите! И на предачките! Ало! Ало! Ало!

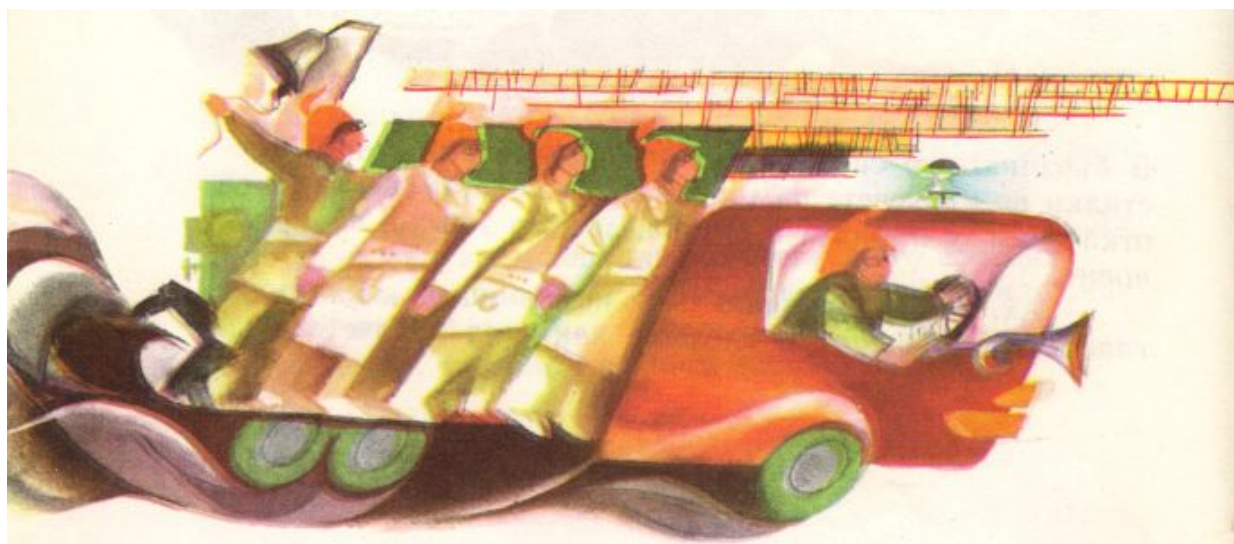
От тоя шум уличката се събуждаше.

— Бягайте, облачета! Бягайте! — провикваше се тя. — И си пазете ушите!

Но ето, че веднъж на Веселата уличка, едва не се случи нещастие.

Беше следобед и облачето Мими се връщаше от детската градина. То беше много радостно, защото беше нарисувало най-хубавата рисунка на небето, и така тичаше, че прескачаше тополите по две наведнъж. Прескачаше ги като нищо: първата и втората, третата и четвъртата, седмата и осмата... и изведнъж, не щещ ли, хоп! Престилчицата му се закачи на най-горното клонче на деветата топола! А престилчицата беше съвсем новичка! Синичка на бели капки. Бяха му я купили само преди два дни от големия небесен магазин и облачето се страхуваше, че ако я скъса, майка му ще му се кара. То се спря и се опита да се откачи, но колкото се мъчеше да се откачи, толкова повече се омотаваше.

— Няма ли кой да ми помогне! Няма ли кой да ми помогне! — заплака облачето и по уличката закапаха едри, горещи сълзи.

Уличката цялата помръкна и се натъжи. А милиционерът спря да крачи, вдигна нагоре глава и като видя как облачето рита безпомощно закачено на самия връх на тополата и плаче, мустаците му увиснаха от състрадание. Той беше весел и добър милиционер, и не можеше никак да гледа нещастия и сълзи. Затова, без да губи време, милиционерът изтича до жълтата телефонна будка, прекрати служебно всички разговори и вдигна слушалката:

— 1161116! Чувате ли ме? — завика с всичка сила той, а вие знаете, че 116 е номерът на самата пожарна команда. — 1161116! Тук е милиционерът от Веселата уличка! На топола № 9 се е закачило едно облаче и е увиснало с главата надолу. Бързо докарайте голямата стълба!

Още в същия миг се разнесе вой на сирена и след две минути на уличката спря задъхана и зачервена от бързана голяма пожарна кола. Смелите пожарникари с лъскавите медни каски издигнаха най-дългата стълба на пожарната команда, изкачиха се на върха на тополата и като се крепяха един друг, и се протягаха, колкото могат, откачиха облачето.

Тогава то изведнъж престана да плаче и взе да си оправя престилката.

— Нищичко й няма! — каза облачето като си бършеше сълзите. — Никъде не се е скъсала! И даже не се е изцапала. Само мъничко подгъвката се е разпрала, но аз ще я зашия и мама няма да познае.

— Майка ти може да познае, може и да не познае, но само друг път да съм те видял да прескачаш тополите по две наведнъж, и то с най-новите си дрешки — мисли му! — закани му се отдолу с пръст милиционерът!

От срам облачето стана съвсем, съвсем розово и изведнъж хукна да си ходи с наведена глава.

А в това време пожарникарите прибраха най-дългата стълба и подкараха пожарната кола към пожарната команда. Милиционерът, застанал мирно, козирува в знак на благодарност и уличката пак стана най-веселата уличка на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.